ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 17ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984 [1]

F. B.
κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Υπόθεση 135/84

Περίληψη

Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξεις κατά των οποίων δεν χωρεί προσφυγή — Πράξεις με τις οποίες μεταβάλλεται η νομική κατάσταση του προσφεύγοντος
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 173)

Μόνο τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικές έννομες συνέπειες, δυνάμενες να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας χαρακτηριστικά τη νομική του κατάσταση, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173.

Στην υπόθεση 135/84,

F. B., κάτοικος Η. (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον Michel Kostigoff, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 15, Côte d'Eich, Λουξεμβούργο, με τόπο επιδόσεων το γραφείο του εν λόγω δικηγόρου,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Götz zur Hausen, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο τον Manfred Beschel, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό προσφυγής που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ και με την οποία ζητείται η ακύρωση του εγγράφου του γενικού διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής της 27ης Μαρτίου 1984,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco, O. Due και K. Κακούρη, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot και R. Joliet, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: P. Heim

αφού αγόρευσε ο γενικός εισαγγελέας

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Μαΐου 1983, ο F. B., γάλλος υπήκοος, κάτοικος Η., άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης, προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση του εγγράφου του γενικού διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, της 27ης Μαρτίου 1984, με το οποίο ο τελευταίος απάντησε σε «καταγγελία» του προσφεύγοντος, της 27ης Φεβρουαρίου 1984, προς το γενικό γραμματέα της Επιτροπής, με την οποία εφιστούσε την προσοχή των υπηρεσιών της Επιτροπής σχετικά με μία απόφαση του Cour de cassation του Λουξεμβούργου, η οποία, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, εκδόθηκε κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου.

2 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, με την εν λόγω απόφαση, το Cour de cassation του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου επικύρωσε σε τελευταίο βαθμό την καταδίκη του προσφεύγοντος σε φυλάκιση επί κλοπή διά ρήξεως και αναρριχήσεως και παραβάσει του νόμου της 28ης Μαρτίου 1972 περί εισόδου και παραμονής αλλοδαπών στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου.

3 Ο προσφεύγων στη αναφορά του της 27ης Φεβρουαρίου 1984 εξέφρασε τη γνώμη ότι το Cour de cassation, εκδίδοντας την προαναφερθείσα απόφαση χωρίς προηγουμένως να ζητήσει από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, παράβίασε το άρθρο 177, τρίτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ. Πάντως, στην αναφορά διευκρινίζεται ότι «δεν αποβλέπει στην κίνηση διαδικασίας επί παραβάσει που προβλέπει το άρθρο 169 της Συνθήκης», αλλά ότι «κύριος στόχος της είναι να δοθεί η δυνατότητα στην Επιτροπή να εξασφαλίσει επαρκή έλεγχο επί των εθνικών πρακτικών που είναι εμφανώς αντίθετες προς τις διατάξεις της Συνθήκης».

4 Το προσβαλλόμενο έγγραφο του γενικού διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής αναφέρει, καταρχάς, ότι «η καταγγελία φαίνεται ... να έχει μάλλον το χαρακτήρα πληροφορίας» και προσθέτει ότι «το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν επιτρέπει, καθαυτό, τη δυνατότητα άσκησης συμπληρωματικού ένδικου μέσου προκειμένου να επιτευχθεί η αναθεώρηση μιας απόφασης». Η διάταξη αυτή δεν θίγει, καταρχήν, τις εθνικές διατάξεις περί προσφυγής στη δικαιοσύνη. Υπό τις περιστάσεις αυτές, προσωπικά έχω τη γνώμη ότι δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες της Επιτροπής να αποφανθεί ως προς την ορθότητα μιας απόφασης που βασίζεται σε κανόνες εθνικού δικαίου αυτής της φύσεως».

5 Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν συνιστούσε πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας. Δεδομένου ότι το Δικαστήριο είναι επαρκώς ενημερωμένο, πρέπει να αποφανθεί επί της δυνάμει του άρθρου 91 προβληθείσης ενστάσεως με Διάταξη, χωρίς προφορική διαδικασία.

6 Δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, η προσφυγή ακυρώσεως ασκείται κατά πράξεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, εκτός των συστάσεων και γνωμών. Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μόνο τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικές έννομες συνέπειες, δυνάμενες να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας χαρακτηριστικά τη νομική του κατάσταση, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173.

7 Αυτό δεν συμβαίνει με το προσβαλλόμενο έγγραφο, όπως προκύπτει τόσο από το περιεχόμενο όσο και από το συνειρμό του. Πράγματι, το έγγραφο αυτό

περιορίζεται στη γνώμη της αρμόδιας υπηρεσίας της Επιτροπής επί του νομικού ζητήματος που ανέκυψε επ' ευκαιρία της καταγγελίας του προσφεύγοντος. Δεν μεταβάλλει, καθ' οιονδήποτε τρόπο, τη νομική κατάσταση του τελευταίου.

8 Ο καθαρά πληροφοριακός χαρακτήρας αυτού του εγγράφου γίνεται ακόμα περισσότερο εμφανής, δεδομένου ότι αυτό προοριζόταν ως απάντηση σε αναφορά του προσφεύγοντος, η οποία είχε ως μοναδικό σκοπό, σύμφωνα με την ίδια της τη διατύπωση, να επιστήσει την προσοχή των υπηρεσιών της Επιτροπής επί της αποφάσεως εθνικού δικαστηρίου, χωρίς, ωστόσο, να ζητείται από την Επιτροπή να λάβει μέτρα σχετικά με την προβαλλόμενη παράβαση.

9 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

10 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο 17 Οκτωβρίου 1984.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart